

Regeringen
fi.remissvar@regeringskansliet.se

Remiss om Statskontorets rapport En form för kollektivt beslutsfattande – en kartläggning och prövning av nämndmyndigheter (2024:11)

Er beteckning: Fi2024/01367

Sammanfattning

I Statskontorets rapport identifieras följande två centrala kriterier för att bedriva verksamhet som nämndmyndighet:

- Att verksamheten kräver kollektivt beslutsfattande.
- Att verksamheten behöver en stark organisatorisk gräns mot någon annan verksamhet eller myndighet.

Lännsstyrelsen i Värmlands län (fortsättningsvis "lännsstyrelsen") anser till skillnad från Statskontoret att båda ovanstående kriterier är uppfyllda vad gäller de lokala värderingsnämnderna. Statskontoret anför i rapporten att de lokala värderingsnämnderna behöver ha en stark organisatorisk gräns mot de myndigheter som fattar beslut om förfogande. Statskontoret har dock i rapporten bortsett från det faktum att även lännsstyrelsen fattar beslut om förfogande. Det bör således finnas behov av en stark organisatorisk gräns även mellan lännsstyrelsen och de lokala värderingsnämnderna.

Lännsstyrelsen ifrågasätter inte behovet att se över de lokala värderingsnämnderna och att nuvarande form kan effektiviseras genom en annan organisationsform. Däremot anser lännsstyrelsen att rapporten saknar en analys kring de lokala värderingsnämndernas faktiska uppdrag, förhållande till lännsstyrelsen och konsekvenserna av att organisera de lokala värderingsnämnderna på det sätt som rapporten föreslår.

Lännsstyrelsen anser att det finns flera faktorer som talar för att de lokala värderingsnämnderna även fortsättningsvis bör vara geografiskt spridda över landet i stället för den centralisering till de

civilområdesansvariga länsstyrelserna som föreslås av Statskontoret. Bland annat ökar ett decentraliserat system möjligheterna till kortare handläggningstider och medför att syn och muntliga förhandlingar kan genomföras på ett effektivare sätt. Ett decentraliserat system medför vidare fördelar ur ett beredskapsperspektiv vid eventuella störningar i landets fysiska och digitala infrastruktur.

Avsnitt 4.3.2 Lokala värderingsnämnden föreslås bli särskilt beslutsorgan vid länsstyrelsen

Felaktigheter i Statskontorets rapport

Länsstyrelsen vill inledningsvis belysa vissa felaktigheter som noterats i Statskontorets rapport.

Statskontoret bedömer i rapporten att de lokala värderingsnämnderna inte behöver någon organisatorisk gräns gentemot länsstyrelserna. De behöver däremot vara skilda från Försvarmakten, Fortifikationsverket och Försvarets materielverk som fattar beslut om förfogande.

Länsstyrelsen vill förtydliga att även länsstyrelsen fattar beslut om förfogande. Länsstyrelserna fattar beslut om förfogande av transportmedel, fastigheter och radioanläggningar inom det län där transportmedlet, fastigheten eller anläggningen finns.¹ Regeringen kan därutöver särskilt bestämma att länsstyrelsen får besluta om förfogande avseende ytterligare egendom och tjänster.²

Statskontoret bedömer även att värderingsnämnderna inte behöver vara helt fristående, bland annat för att besluten går att överklaga till Riksvärderingsnämnden. Länsstyrelsen vill informera om att när en lokal värderingsnämnd överprövar annans myndighets ersättningsbeslut enligt taxa, kan nämndens beslut inte överklagas.³

Statskontorets slutsats baseras på bristfälligt underlag

Mot bakgrund av det bristfälliga underlag och de felaktigheter som Statskontoret utgått från i rapporten går det enligt länsstyrelsens

¹ 2 § 2 Förfogandeförordning (1978:558)

² 2 § 4 Förfogandeförordning (1978:558)

³ 39 § förfogandelag (1978:262)

mening inte att dra slutsatsen att de lokala värderingsnämnderna kan eller bör omvandlas till särskilda beslutsorgan.

I Statskontorets rapport identifieras två centrala kriterier för att bedriva verksamhet som nämndmyndighet. Det huvudsakliga kriteriet är att verksamheten kräver kollektivt beslutsfattande. Det andra centrala kriteriet är att verksamheten behöver en stark organisatorisk gräns mot någon annan verksamhet eller myndighet. Därtill kommer att uppdraget behöver vara avgränsat och verksamheten begränsad för att den i praktiken ska gå att hantera av en nämnd.

Statskontorets förslag att de lokala värderingsnämnderna kan omvandlas till särskilda beslutsorgan grundar sig på ovan beskrivna kriterier. Bedömningen att de lokala värderingsnämnderna inte lämpar sig som nämndmyndigheter utifrån kriterierna, har dock skett utifrån de felaktigheter som redovisats under rubriken "Felaktigheter i Statskontorets rapport" ovan.

Länsstyrelsen anser att de lokala värderingsnämnderna uppfyller de kriterier som Statskontoret menar ska vara skäl för att ett beslutsorgan ska vara en nämndmyndighet. Verksamheten i nämnden kräver kollektivt beslutsfattande. Utifrån hur Statskontoret resonerar kring att det behövs en stark organisatorisk gräns gentemot bland annat Försvarmakten med anledning av att Försvarmakten fattar beslut om förfogande, borde nämnden dessutom behöva en stark organisatorisk gräns gentemot länsstyrelsen. Därtill kommer att de lokala värderingsnämnderna har ett avgränsat uppdrag och en begränsad verksamhet i form av handläggning av ärenden om ersättning enligt förfogandelagen.

Ledamöterna vid de lokala värderingsnämnderna bör inte vara anställda av länsstyrelsen

Under avsnitt 5.3.2 anges att när en nämndmyndighet görs om till beslutsorgan är de verksamhetsmässiga förändringarna små. Detta gäller enligt rapporten den lokala värderingsnämnden. Vidare anges att verksamheten kan fortsätta i stort sett orörd men i en ny organisationsform och med nya regelverk på plats.

Länsstyrelsen anser att det inte framgår av rapporten hur det är tänkt att de särskilda beslutsorganen ska fungera praktiskt. De särskilda beslutsorgan som idag finns vid vissa av länsstyrelserna, exempelvis Miljöprövningsdelegationen, består av personer med en anställning vid länsstyrelserna. Länsstyrelsen är av uppfattningen att

ledamöterna vid de lokala värderingsnämnderna bör utgöras av personer som inte är anställda av länsstyrelsen. Detta då det bör finnas en stark organisatorisk gräns mot länsstyrelsen eftersom länsstyrelsen fattar beslut om förfogande. En ledamot i en lokal värderingsnämnd ska vidare ha erfarenhet i ersättnings- och värderingsfrågor, vilket är en kompetens som generellt sett saknas inom länsstyrelsen.

Länsstyrelsen noterar att rapporten saknar analys avseende exempelvis arbetsrättsliga konsekvenser samt de ekonomiska följderna för länsstyrelserna av att lokala värderingsnämnder blir särskilda beslutsorgan.

Rapporten saknar en analys av de lokala värderingsnämndernas uppdrag, förhållande till länsstyrelserna och konsekvenser av förslaget

Under avsnitt 4.4 behandlas de myndigheter vars nuvarande form som nämnd bedöms som mindre motiverad eller lämplig, men där utredarna har svårare att bedöma alternativa sätt att organisera verksamheterna på. Länsstyrelsen noterar att de lokala värderingsnämnderna inte ingår bland de föreslagna myndigheter vars form kan ändras men först efter en mer omfattande analys.

Länsstyrelsen ifrågasätter inte behovet av att se över de lokala värderingsnämnderna och att nuvarande form kan effektiviseras genom en annan organisationsform. Däremot anser länsstyrelsen att det saknas en analys kring de lokala värderingsnämndernas faktiska uppdrag, förhållande till länsstyrelsen och konsekvenserna av att organisera de lokala värderingsnämnderna på det sätt som rapporten föreslår, både till form och antal. Länsstyrelsen saknar helhetsperspektivet i rapporten gällande de lokala värderingsnämndernas syfte och roll vid höjd beredskap samt konsekvenserna förslaget skulle innebära i förhållande till exempelvis förfogandelagstiftningen och enskildas rätt till skälig handläggningstid.

De lokala värderingsnämnderna behöver fortsatt vara geografiskt spridda över landet

Länsstyrelsen konstaterar att det inte framgår av rapporten huruvida beslutsorganens centralisering till de civilområdesansvariga länsstyrelserna innebär att beslutsorganen endast organisatoriskt kommer tillhöra respektive länsstyrelse eller

om de dessutom kommer att vara geografiskt placerade vid dessa. Färre beslutsorgan skulle kunna ha processekonomiska fördelar och förenkla inrättandet av organen.

Det som talar emot en centralisering är att de lokala värderingsnämnderna kan behöva genomföra syn och besiktning av egendom som är föremål för tvist om värdering. Det kan även vara aktuellt med muntlig förhandling. Till muntlig förhandling och syn ska vidare enskild sakägare och statens ombud kallas.⁴

Det bör noteras att en stor del av de fordon, fastigheter, fartyg och flygplan som behöver tas i anspråk har omfattats av uttagning under fredstid. Vid beredskapslarm ska ägarna till egendomen snarast överlämna den till respektive förfogandemyndighet. Antalet ärenden om ekonomisk ersättning kommer troligtvis bli omfattande under en kortare tidsperiod och därefter minska i omfattning. Det behöver finnas resurser att på bred front hantera ersättningsanspråken. Försvarsmakten avser exempelvis att ianspråka samtliga fordonsslag med äganderätt. Någon taxa finns inte för dessa idag och en taxa kan vara svår att fastställa för framför allt tunga fordon. På grund av detta kommer huvuddelen av ersättningsanspråken komma in till de lokala värderingsnämnderna.

Dagens decentraliserade system, där varje länsstyrelse ska besluta om antal lokala värderingsnämnder och utse ledamöter till dessa, gör att handläggningstiderna troligtvis kan hållas korta och syn och muntliga förhandlingar genomföras på ett effektivare sätt. Länsstyrelsen anser att beslutsorganen fortsatt behöver vara geografiskt placerade i hela landet för att dessa aspekter inte ska gå förlorade.

Ur ett beredskapsperspektiv där samhället bygger upp ett robust och motståndskraftigt totalförsvaret, kan det finnas en fördel med att ha de lokala värderingsnämnderna utspridda över landet. Vid höjd beredskap är det sannolikt att det kommer finnas störningar både vad gäller den fysiska och den digitala infrastrukturen i landet. De lokala värderingsnämnderna kommer vidare, som tidigare framgått, ha behov av att träffas fysiskt, för att genomföra bland annat muntlig förhandling och syn. De lokala värderingsnämnderna behöver även av detta skäl vara geografiskt spridda över landet.

På grund av det rådande säkerhetspolitiska läget och med hänsyn till pågående återuppbyggnad av totalförsvaret anser länsstyrelsen att

⁴ 23 § Förfogandeförordning (1978:558)

frågan om de lokala värderingsnämndernas form och placering bör analyseras utifrån totalförsvarsperspektivet. Idag pågår översyn av flertalet lagstiftningar som är tillämpliga under höjd beredskap. Rapporten saknar en redogörelse för de lokala värderingsnämndernas funktion vid höjd beredskap och inom totalförsvarssystemet som helhet. Någon analys utifrån totalförsvarsperspektivet eller förfogandelagstiftningen har inte heller gjorts. Vid en bedömning av om de lokala värderingsnämnderna ska centreras till de civilområdesansvariga länsstyrelserna är detta av vikt.

Länsstyrelsen kan konstatera att förfogandelagstiftningen är i behov av en översyn i sin helhet. Det finns flera tillämpningssvårigheter och oklarheter i regelverket. I likhet med annan lagstiftning som rör Sveriges totalförsvaret bör emellertid eventuella ändringar av förfogandelagstiftningen utredas och analyseras ur ett totalförsvarsperspektiv och med beaktande av regelverkets roll och betydelse i höjd beredskap. Det är därmed inte lämpligt att frågan om en centralisering av de lokala värderingsnämnderna hanteras inom ramen för ett uppdrag att effektivisera statsförvaltningen.

Länsstyrelsen anser att det finns risk att en centralisering av de lokala värderingsnämnderna påverkar robustheten i totalförsvarsplaneringen. För att en lokal värderingsnämnd ska fungera under höjd beredskap, oavsett påverkan på samhället, behöver närhetsprincipen appliceras. Med detta menas att ledamöter i lokala värderingsnämnder ska kunna ses fysiskt och leda nämnden. Detta skulle inte fungera om ledamöter skulle behöva transportera sig mellan län. Att beslut och värdering under höjd beredskap sker skyndsamt är av stor vikt för totalförsvaret. De lokala värderingsnämnderna har i fredstid ett mindre uppdrag men inför och under höjd beredskap ett stort ansvar för att totalförsvaret ska fungera.

De som medverkat i beslutet

Beslutet har fattats av landshövding Georg Andrén med länsjurist Erica Reivell som föredragande. I den slutliga handläggningen har också länsråd Emma Spak samt rättschef Ulrika Forsman medverkat.